

Internationale variëteiten binnen rassen

Heeft u oog voor honden?

Robert Cole's bekende boek 'An Eye for a Dog' is in 2008 in een nieuwe uitvoering verschenen. ONZE HOND verwierf de exclusieve rechten om een aantal hoofdstukken uit dit boek, in Nederlandse vertaling, te mogen publiceren. In ONZE HOND juni 2011 stond de eerste, in november 2011 de tweede, en dit is de derde aflevering...

Épagneuls Breton op een tentoonstelling in het land van herkomst, Frankrijk. De zwarte kleur is in Frankrijk toegestaan, maar in Amerika diskwalificerend.

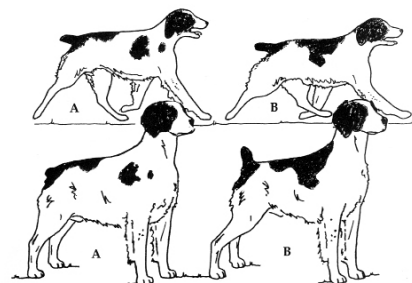
Bestaat er zoiets als een Amerikaanse Épagneul Breton? Een Amerikaanse Beagle? Een Amerikaanse Afghaanse Windhond? En wat te zeggen over een Amerikaanse Engelse Springer Spaniel? Er zijn duidelijk nationale verschillen in sommige rassen; dat kan iedereen die overzee heeft gekeurd u vertellen. Maar, in hoeverre fokkers in landen zoals Amerika zijn afgewe-

ken van het type in het land van oorsprong, en wel zodanig dat we hun honden moeten classificeren als een apart ras of een aparte variëteit, is onderwerp voor een discussie.

ÉPAGNEUL BRETON

Wie van deze twee Épagneuls Breton, in stand en in beweging, vertegenwoordigt de Amerikaanse Épagneul Breton, aldaar Brittany

Spaniel of kortweg Brittany genoemd? Hond A is een vertegenwoordiger van de Épagneul Breton in Europa, terwijl hond B dat is van Amerika. Amerikaanse fokkers van Épagneuls Breton hebben een jagende, voorstaande en apporterende jachthond voor de show gecreëerd, die zo ver is afgeweken van het ras in het land van oorsprong, dat het dus beter is om het de Amerikaanse Brittany Spaniel te noemen. Niet alleen lijkt de Amerikaanse variëteit niet op de Franse Épagneul Breton, in het jachtveld werken ze niet op dezelfde manier en ook hun temperamenten zijn verschillend.

Épagneul Breton en Brittany Spaniel.

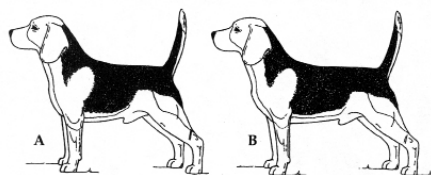
In 1931 beginnen Amerikanen met het importeren van Épagneuls Breton uit Frankrijk en ze blijven dat doen tot aan het begin van de Tweede Wereldoorlog. De honden waren allemaal oranje-wit of lever-wit. Tot 1908 was zwart-wit in Frankrijk diskwalificerend. De Fransen hebben in de Tweede Wereldoorlog zes zware jaren meegemaakt, waarin het fokken van honden en het voeden van pups een heel lage prioriteit had. Toen de oorlog was afgelopen, waren er in Frankrijk nog maar erg weinig Épagneuls Breton over, met als resultaat een zeer beperkte genenpool en een toename van de ongewenste zwarte kleur. De Engelsen en Fransen worstelden 15 jaar om de inbreng van zwart te elimineren, maar rond 1960 werden ze gedwongen om zwart-wit als een toegestane kleur te erkennen. Bij de Épagneul Breton in Amerika, dus de Amerikaanse Brittany, is zwart nog altijd een diskwalificerende kleur.

Dan is er nog het te ver uitstrekken van de benen tijdens de draf, gezien vanaf de zijkant. De Amerikaanse variëteit strekt de benen te ver uit, de Europese variëteit doet dat niet. Deze 'over-reach' bij de Brittany is te wijten aan een langere beenlengte en een korter lichaam, hetgeen invloed heeft op de hoeking en de snelheid. Sommige fokkers-keurmeesters suggereren dat dit te ver uitstrekken bij de Épagneul Breton correct is, zo lang de hond niet gaat 'scheef lopen' (*als een krab, waarbij de achtervoeten steeds aan dezelfde kant van de overeenstemmende voorvoeten worden neergezet. RH*). Weer anderen hebben gezegd dat de Épagneul Breton tijdens een drafje in de showring geen 'over-reach' mag tonen. Ik laat het aan de kenners over om dit uit te zoeken.

BEAGLE

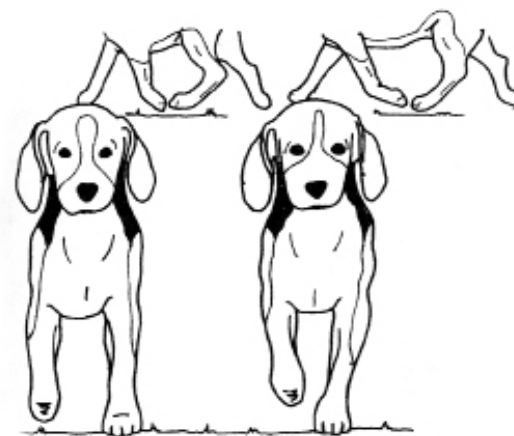
Welke van deze twee Beagles, in stand en gezien vanaf de zijkant, vertegenwoordigt het Amerikaanse type en welke het Engelse? Allebei zijn ze 15 inches hoog, het maximum voor de Amerikaanse Beagle. De maximum hoogte voor de Engelse Beagle is 16 inches, maar omdat hoogte niet een van de twee verschillen tussen deze beide typen is, heb ik ze in dezelfde grootte getekend. De twee belangrijkste verschillen hebben te maken met de structuur/bouw en de daaruit voortvloeiende actie in draf, gezien vanaf de zijkant.

Hoewel met opzet hetzelfde getekend, zijn er twee structurele verschillen tussen de twee Beagles.

Beagles

Heeft u kunnen vaststellen wat deze twee verschillen zijn? De Amerikaanse Beagle, hond A, heeft een veel korter lichaam; de AKC rasstandaard schrijft een 'korte rug' voor. De Engelse standaard schrijft 'kortelendenen' voor, dus niet een kort lichaam. De Engelse Beagle, hond B, is iets langer dan hoog, terwijl de Amerikaanse Beagle bijna vierkant is. De Engelse Beagle heeft langere benen, een langere opperarm en zijn ellebogen zijn meer naar achteren tegen het lichaam geplaatst. Veel vierkante Amerikaanse Beagles hebben een korte, steile opperarm, die de reikwijdte van de voor- en achterbenen reduceert. Deze structurele verschillen hebben een directe invloed op het gangwerk van beide honden.

Beagles op een drafje naar ons toe.

De volgende illustratie toont twee Beagles die op een drafje naar ons toe lopen, waarbij de voeten niet in- noch uitdraaien. Welke van deze twee is de Amerikaanse en welke de Engelse? Bij de Amerikaan is de ruimte tussen de voeten en de ellebogen gelijk, dankzij de korte, steile opperarm. De voorbenen van de Engelse Beagle zijn licht convergerend, dat wil zeggen dat ze naar elkaar toe komen. Boven hun hoofden heb ik het grootste verschil in het gangwerk getekend, gezien vanaf de zijkant; dat verschil is de mate waarin de polsgewrichten buigen. De polsgewrichten van de Amerikaanse Beagle buigen nauwelijks. Stelt u zich voor dat de pols de minutenwijzer van een klok is; de Amerikaanse Beagle buigt slechts tot 5 uur. Bij de Engelse Beagle buigt het polsgewricht tot 4 uur. (Dravende rassen met uithoudingsvermogen buigen tot 3 uur of 90 graden.) Veel Amerikaanse Beagles hebben een min of meer kort lichaam behouden, gecombineerd met matige hoekingen. Hun verschijning en hun gangwerk in draf – komend en gaand en vanaf de zijkant gezien – zijn een genoeg om naar te kijken.

AFGHAANSE WINDHOND

Het is gemakkelijk, en ongetwijfeld waar, dat veel van de huidige verschillen tussen de Amerikaanse en de Engelse Afghaanse Windhond zijn te wijten aan het feit dat zij gefokt zijn volgens verschillende rasstandaards. Eens waren er in Engeland twee verschillende rasstandaards, de 'Bell Murray' en de 'Ghazni'. In Engeland 'won' de 'Ghazni' standaard, maar toen de Amerikanen in 1926 een rasstandaard aannamen, was deze gebaseerd op de 'Bell Murray' standaard. Er zijn een paar kleine en één groot verschil. De Engelse rasstandaard van de Afghaanse Windhond vereist een 'lichaam van matige lengte'. Ik interpreteer matig als een beetje langer dan hoog, zoals te zien is bij de linker hond (A). De Amerikaanse standaard zegt over het lichaam: 'De schouderhoogte is gelijk aan de afstand van de borst tot aan de billen.' Ik interpreteer deze beschrijving als vierkant; het lichaam heeft dezelfde lengte als de hond hoog is.

Afghaanse Windhonden: Brits en Amerikaans.

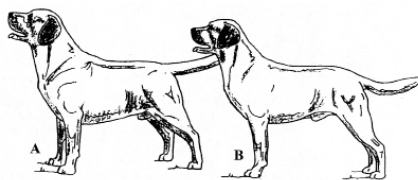
LABRADOR RETRIEVER

Met de AKC rasstandaard van de Labrador Retriever uit 1994 als uitgangspunt, kan slechts één van deze twee voorbeelden een Amerikaanse Labrador zijn. Welke? Het antwoord kan worden gevonden in de herziene AKC rasstandaard (1994), waaraan twee belangrijke zinnen zijn toegevoegd: 'De

Engelse Springer Spaniel in Amerika op de clubshow van de Eastern Springer Spaniel Club, 2007. Volgens Robert Cole zou het verschil met de honden in Engeland slechts in de presentatie zitten.

afstand tussen de elleboog en de grond moet gelijk zijn aan de halve schofthoogte'. En: 'De borst moet reiken tot de ellebogen, maar niet zichtbaar dieper.'

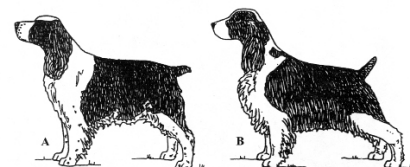
Labrador Retrievers.

Let op: de borst van de Engelse kampioen, hond A, reikt tot onder de elleboog. Het resultaat is dat het voorkomen van deze hond zowel solide als kenmerkend is, maar het is niet wat men in de Verenigde Staten bedoelt. De borst van de Amerikaanse Labrador (B)

is op gelijke hoogte met de ellebogen, waardoor een balans ontstaat, die nogal verschilt van hond A. Denkt u dat er genoeg verschil aanwezig is om deze twee te bestempelen als twee variëteiten?

ENGELSE SPRINGER SPANIEL

Welke van deze twee Engelse Springer Spaniels is de Amerikaanse? Verschilt zij voldoende van de Engelse hond om door u als twee variëteiten te worden bestempeld?

Engelse Springer Spaniels.

De leden van de Engelse Springer Spaniel Club in Engeland, aanwezig op de algemene ledenvergadering van februari 1993, waren het er unaniem over eens dat de meerderheid van de Engelse Springers zoals die in Amerika worden geshowd, niet langer geclassificeerd zouden moeten worden als Engelse Springer Spaniels. Dit omdat zij niet aan de eisen van de rasstandaard voldoen, zoals die zijn vastgelegd in het land van herkomst. De voorzitter, Janet Wood, heeft de American Kennel Club, de Kennel Club (Engeland) en de FCI geschreven met het voorstel het ras te splitsen, net zoals dat is gebeurd bij de Engelse Amerikaanse Cocker Spaniel. In haar brieven aan nationale kennel clubs schreef Wood 'dat men met name bezorgd is dat deze flashy, a-typische honden

in toenemende mate naar Europese en Scandinavische landen zullen worden geëxporteerd en daar het juiste type zullen ruïneren.' Veel Noord-Amerikanen zijn het hier niet mee eens. Zij beweren dat deze flashy Amerikaanse exporten naar Europa geen afwijking van het echte type vertegenwoordigen. Zij zullen beweren dat ze afwijken van een eeuwenoude wijze waarop tentoonstellingshonden worden gepresenteerd. Ze betogen dat Amerikaanse Springers wel aan de rasstandaard, zoals deze in het land van oorsprong is vastgesteld, voldoen. Mijn tekeningen laten zien dat de zogenaamde overdreven getoiletteerde Amerikaanse Engelse Springer Spaniel (hond B), niet overeenstemt met de 'neem me maar, zoals

ik ben' manier van presenteren van het ras. Het verschil tussen de twee honden is niet de bouw; het verschil zit 'm slechts in de presentatie.

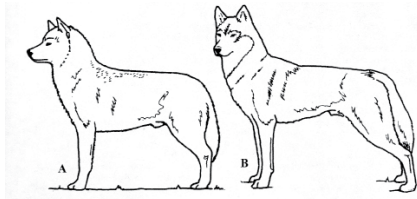
SIBERISCHE HUSKY

De volgende Engels-Amerikaanse rasvergelijking verschilt van het hiervoor genoemde voorbeeld en wel, omdat het de Engelsen zijn die een nieuwe variëteit hebben gecreëerd. Het gaat om de Siberische Husky. Ik denk niet dat het moeilijk voor u was om hond B aan te wijzen als de nieuwe variëteit. Het Engelse voorbeeld dat ik koos, is een snelle korteaafstandsrenner, die op een show ook de winnaar van twee reserve-kampioenschappen is. Hij voldoet niet aan de oorspronkelijke eisen om een slee over lange afstanden door de sneeuw te kunnen

Engelse Springer Spaniel in Europa. Het 'neem-me-maar-zoals-ik-ben' type. (Foto Imre van Eijl).

trekken. Sneeuw en lange afstanden zijn niet mogelijk in Engeland en dus hebben de sledes wielen en zijn de afstanden kort.

Siberische Husky's: Amerikaans en Brits.

De huidige trend in het fokken van snelle honden voor relatief korte afstanden is te prijzen als onderdeel van een succesvolle poging om de werkkwaliteiten van het ras, de wens om te rennen, teamgeest en het juiste temperament te behouden. Maar tegelijkertijd moet men er op verdacht zijn dat deze vorm van sprintraces sommige kwaliteiten waarvoor de originele honden werden gefokt, niet bevorderen. Dat mag dan zo zijn, maar behalve het

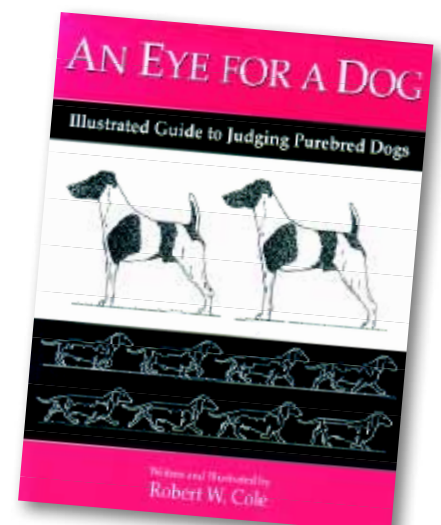
Siberische Husky in Amerika. Dit is een show kampioen. (Uit: Canine Chronicle).

produceren van een aantal van 's werelds beste Siberische Husky's, hebben de Engelsen nu een 'sprint

variëteit' gefokt, die plezier in het racen verschaft op plaatsen waar weinig of geen sneeuw is. ■

De racers voor de lange afstanden zijn lichter gebouwd dan de show Husky's.

Het boek **AN EYE FOR A DOG** (ISBN: 1.929242.14.X - 168 blz. met tekeningen - € 22,95) door Robert W. Cole is uitgegeven door Dogwise Publishing U.S.A., Website: www.dogwise.com